Ze série Cloverleighská farma

Zažehnutí

Melanie Harlow

Román

Zažehnutí

Melanie Harlow

Zažehnutí

ZE SÉRIE CLOVERLEIGHSKÁ FARMA

přeložila Šárka Králíková

Copyright © 2022. Ignite by Melanie Harlow.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Šárka Králíková, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8562-9

Pro fanoušky série Cloverleighská farma.
Děkuju vám za to, že tenhle svět milujete tolik jako já.

Vítejte zpět.

„Zasloužíš si někoho, díky němuž se budeš cítit,
jako by tě zasáhl blesk. Neopovažuj
se spokojit jen s dobrým.“

Roy Kent, *Ted Lasso*

Jedna

DEX

„Tati,“ zašeptal tichý hlásek.

Ležel jsem zcela nehybně, neotevřel jsem oči. Budík jsem měl nastavený na šestou a ten ještě nezazvonil, ale moje dcery byly už dobrých dvacet minut vzhůru. Přes tenkou zeď, která v mém mizerném bytě oddělovala naše ložnice, jsem slyšel, jak si povídají. Nyní hrály svou oblíbenou hru – postavily se vedle mě, zatímco jsem spal, a pomlouvaly mě.

„Tati.“ Hlásek teď promluvil o něco hlasitěji a já ho poznal – moje pětiletá dcerka Luna. „Slyšely jsme tě chrápat.“

Dál jsem si hrál na mrtvého.

(A aby bylo jasno, já, krucinál, nechrápu.)

„Táta vždycky vypadá legračně, když spí,“ začala Luna jejich hru. „Nemyslíš?“

„Ano.“ To byla osmiletá Hallie. „Tváří se naštvaně.“

„A vydává divné zvuky.“

„Jo. A je hrozně chlupatý.“

„Táta není *tak moc* chlupatý,“ zašeptala na mou obranu Luna. „Jenom trochu, přímo tady.“

Vzhledem k tomu, že jsem měl peřinu někde u pasu, jsem se domníval, že mi prstem ukazuje na hrudník. Často si ale utahovaly i z mých chlupatých nohou a strniště na bradě.

„Jo, ale viděla jsi někdy jeho podpaží?“ zeptala se Hallie. „Tam je *šíleně* chlupatý.“

„Fuj.“ Luna se zachichotala. „Máš pravdu. Nechutné.“

„Nikdy si nenechám udělat tetování,“ oznámila Hallie. Kérky na mých bicepsech dívky fascinovaly i děsily zároveň.

„Ani já ne.“

„Proč by někdo chtěl, aby na něj někdo maloval *jehlou*?“

„To nevím.“

„Stačila by lihovka. Tou by to vůbec nebolelo.“

„To je super nápad,“ přitakala nadšeně Luna. „Můžeme si je později udělat navzájem.“

Už jsem se chystal posadit a informovat je, že pod mou střechou nebude nikdo nikomu dělat tetování lihovkou – už jsem slyšel, jak by mi za to jejich matka vynadala –, ale Hallie řekla: „Šťouchneme do něj.“

Jedna z nich mě kostnatým prstíkem píchla do žeber.

„Grr,“ dlouze a tiše jsem zavrčel a otevřel jedno oko. „Kdo píchl do medvěda?“

„Ona.“ Obě stály u mojí postele a ukazovaly jedna na druhou.

Zezadu je osvětloval lustr z chodby, ozařoval jim rozcuchané vlasy a letní noční košile – ta Halliina byla se sovami a Lunina měla vepředu obrázek jednorožce. Na nohy jsem jim neviděl, ale věděl jsem, že Luniny budou bosé, zatímco Hallie bude mít ponožky, protože bez nich nechodila ani v létě.

„Co chcete?“ popadl jsem peřinu a přetáhl si ji přes hlavu. „Já hibernuju.“

„Hibernuje se v zimě, tati," namítla Hallie. „Teď je srpen, takže jenom spíš."

„Vážně?" zeptal jsem se zpod peřiny.

„No, *spal jsi*."

„Víte proč?" Vystrčil jsem hlavu, natáhl se k nočnímu stolku a klepl do displeje mobilu. „Protože ještě není ani posranejch pět ráno a normální lidi v tuhle dobu spí."

„Máma říká, že tohle slovo bys před námi neměl říkat," připomněla mi Hallie.

„Máma tady, do prdele, není." Pamatovat si, že nemám používat sprostá slova, bylo po dvanácti letech u námořnictva zatraceně těžké, ovšem moje bývalá pro to neměla pochopení.

„Můžeme už vstát, tati?" Luna netrpělivě zatahala za peřinu.

„Ne. Takhle brzo jsem nevstával ani při výcviku."

„Ale my už nemůžeme spát." Luna mi skočila na postel, přelezla přese mě a zavrtala se pod pokrývku.

„Proč ne?"

„Hrozně moc se těšíme na ten nový dům."

„Aha." I já jsem se na dnešní stěhování těšil – tenhle byt se mi nikdy nelíbil. Budova, v níž se nacházel, se jmenovala Luxury Harbor, ale nebyla přepychová a ani zdaleka neležela u pobřeží.

Jenže když mě Naomi před dvěma lety požádala, abych se odstěhoval, neměl jsem při hledání nového bydlení moc času ani možností. Chtěl jsem jen něco cenově dostupného v blízkosti základní školy a taky ne moc daleko od hasičské zbrojnice, ve které jsem pracoval. Sotva jsem se nastěhoval, začal jsem si šetřit na zálohu na něco lepšího.

Nový dům nebyl nijak velký – byla to jen dvoupodlažní řadovka v komunitním komplexu. Ale byla na konci

řady a mnohem větší a novější než můj starý byt. I okolí bylo podstatně hezčí. Za domem bylo travnaté prostranství, kde si holky mohly hrát, a k bydlení patřil i společný park a bazén. Budeme mít dvě koupelny, garáž a nebudeme muset přes zdi poslouchat cizí hádky, splachování záchodů ani televize.

Bude to však dost dobré na to, aby to vynahradilo skutečnost, že budou po zbytek svého dětství donekonečna pendlovat mezi dvěma domovy? Že budou muset přemýšlet nad tím, proč se jejich máma a táta už nemají rádi? A že si budou muset z paměti vymazat všechny naše hádky, které slyšely?

To asi ne.

Ale bylo to místo, kde jsme mohli začít znovu, které jsme mohli nazvat naším novým trvalým domovem. A pro mě to byla šance dokázat, že dovedu být takovým otcem, jakým si přeju.

To mi stačilo.

„Poslouchejte, holky." Hlasitě jsem zívl. „Stěhování do nového domu je vzrušující, ale slibuju, že nám to neuteče, než vyjde slunce, tak si zkusme ještě chvilku schrupnout."

Hallie si taky vlezla do postele, takže jsem se musel posunout do strany, aby se ke mně obě vešly. „Můžeme spát tady?"

„Mám na vybranou?"

„Ne."

„V tom případě asi můžete. Ale nejdřív běžte zhasnout na chodbu."

Hallie poslušně vylezla z postele, zhasla a honem si pospíšila zpátky pod peřinu.

„A vy dvě musíte doopravdy spát, ano? Žádné povídání," nařídil jsem.

„Dobře.“

Natáhl jsem se na záda a zavřel oči, přestože mi bylo jasné, že to ticho nevydrží. Neuběhlo ani deset vteřin, než se ozvala Luna.

„Tati, můžeme dneska jezdit v náklaďáku?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože na to není čas. Budete s tetou Bree a jejich dětmi, než se strejdou Justinem odvezeme ty největší věci.“

„A co až budou ty největší krámy přestěhované?“ zeptala se Luna s nadějí v hlase.

„Uvidíme. A spi už.“

Stěhování by bylo snazší, kdybych holky zrovna nehlídal, ale takhle to prostě vyšlo a já se odmítal vzdát jakéhokoliv času, který jsem s nimi měl. Kvůli mým směnám – čtyřiadvaceti hodinám v práci a třem dnům volna – a rozvrhu střídavé péče jsem je měl jen dva dny v týdnu, které se navíc neustále měnily.

Naomi byla ochotná se mi přizpůsobit, ale protože si musela podle mojí práce objednávat klienty do salonu, slíbil jsem jí, že jakmile se domluvíme na celý měsíc dopředu, už nebudu nic měnit. To jí však nebránilo snažit se je vidět i během mých dní nebo mi neustále připomínat to, co jsem podle ní nemohl sám zvládnout – třeba Luninu alergii na ořechy, Halliiny sklony ke kompulzivnímu chování a nejrůznější naplánované akce a návštěvy lékařů.

„Odvezeme si naše věci a budeme už dneska spát v nových postelích, že jo?“ vyzvídala Hallie.

„Ano.“ Zamračil jsem se, protože jsem si vzpomněl, že jsem dneska měl udělat ještě něco – měl jsem se objevit na oslavě zásnub Chipa Carswella, mého nejlepšího kamaráda ze střední školy.

Kdyby to byl kdokoliv jiný, vykašlal bych se na to, ale Chipa jsem neviděl už léta a byl ve městě jen na jeden den. Byl nadhazovačem White Sox a během sezóny neměl moc volného času. Budu muset vzít holky s sebou, což ale možná bude jen dobře, protože takhle budu mít důvod zase hodně rychle odejít. Oslavy mě nikdy moc nebavily.

Ale řekl jsem Chipovi, že se tam ukážu, a své slovo jsem nebral na lehkou váhu.

„Tati?“ Tentokrát to byla Hallie.

„Hm.“

„O něčem jsem přemýšlela.“

Ta holka pořád o něčem přemýšlela. A kladla víc zasraných otázek než kdokoliv, koho jsem kdy poznal, ale nikdy nechtěla přijmout odpověď, pokud se jí nelíbila.

„Na přemýšlení je ještě moc brzy,“ řekl jsem jí. „Žádné přemýšlení před šestou ráno. To je pravidlo.“

„Přemýšlení nemůžeš jen tak vypnout, tati. Není to jako televize.“

„Nemohla bys ho aspoň ztlumit?“

„Přemýšlela jsem o tom,“ pokračovala a předstírala, že mě neslyšela – to byla její superschopnost, asi ji pochytila od matky –, „jestli jste museli ve výcvikovém táboře cvičit.“

„Jo.“

„Proto se mu tak říká?“

Zase jsem si zívl. „Jasně.“

„Bylo to jako letní tábor?“

„Ne. Jenom tam taky bylo horko.“

„Co jste tam dělali?“

„Hodně kliků.“

„Od toho máš ty svoje svaly?“

„Některé jo.“

„A taky jsi musel hodně dlouho zadržovat dech pod vodou, že jo?“

„To bylo při tréninku SEALs.“

Chvilku byla ticho. „Když mi mamka poprvé říkala, že jsi byl v námořnictvu u SEALs, myslela jsem si, že to znamenalo, že jsi byl tuleň. Ve škole jsme se učili, že seal je anglicky tuleň.“

Usmál jsem se, ale oči jsem neotevřel. „Jo?“

„Ano. Představovala jsem si tě jako tuleně v mořském světě. Myslela jsem si, že předvádíš triky před lidmi a že ti za to tleskají.“

„To by byla větší zábava než to, co jsem dělal.“

„*Co* jsi vlastně dělal?“

„Spoustu věcí.“ Převážně jsem se jen snažil udržet svůj tým naživu a naše vybavení v jednom kuse. Což se vlastně nijak zvlášť neliší od práce svobodného otce.

„Máma říká, že nikdy nevěděla, kde jsi nebo co děláš.“

„To je tím, že jsem jí to nemohl vždycky říct.“

Lehla si na záda, zase se uvelebila pod dekou a překulila se na bok čelem ke mně. „Byl jsi hodně dlouho pryč.“

„Já vím.“ Tváří v tvář pravdě jsem se jako vždy cítil rozpolcený. Byl jsem na svou kariéru hrdý, ale přišla mě draho – stála mě moje manželství, nebyl jsem u narození svých dětí, neviděl jsem jejich první krůčky, neslyšel jejich první slova. Před třemi lety, když jsem se nadobro vrátil domů, mě Hallie ani nechtěla obejmout – věděla, že jsem její táta, ale osobně mě vůbec neznala. A malá Luna si mohla vykřičet plíce, když jsem ji zvedl do náruče. Neměla ani ponětí, kdo jsem.

Znal jsem v armádě kluky, kteří si takové věci nebrali k srdci, ale já k nim nepatřil. Ani jsem k nim patřit nechtěl.

„Ale teď už nikam nepojedeš, že ne?“ Hallie se natáhla, chytila mě za paži a přitulila se k ní jako k plyšákovi.

„Ne. Už nikam neodjedu.“ Kvůli střelné ráně v pravé noze jsem už nemohl sloužit u SEALs, a tak moje kariéra u námořnictva skončila. V žádném případě bych ale nepřijal nějakou stupidní nudnou práci v kanceláři. Nabídli mi pozici učitele na škole pro odstřelovače. Přemýšlel jsem o tom, ale Naomi mi dala jasně najevo, že pokud tu práci přijmu, ona se se mnou do Indiany neodstěhuje – že i s našimi dvěma dcerami zůstane v Michiganu, kde jsme oba vyrostli. Chtěla mít známý domov, chtěla žít poblíž příbuzných, chtěla stabilitu pro sebe i pro dcery… a já jí to nemohl zazlívat.

A tak jsem z námořnictva odešel a nastěhoval se zpátky sem, přijal jsem práci hasiče a snažil se zvyknout si na civilní a rodinný život. Manželství to však nezachránilo, a tak se ze mě stal svobodný táta.

Abych řekl pravdu, vlastně mi to vyhovovalo.

A po většinu dní se mi zatraceně dobře dařilo to zvládat, přestože jsem moc nadával, připálil spoustu večeří a ani za boha jsem nebyl schopný Hallie udělat pořádné culíky.

Ale byl jsem tu, snažil jsem se a vždy jsem své děti dával na první místo – což bylo víc, než kdy udělal můj otec.

Navzdory připečeným hamburgerům a neutuchajícímu proudu sprostých slov se mnou holky byly rády a vždycky mě hodně dlouho objímaly, když přišel čas, aby se vrátily k mámě.

Často mi říkaly, že mě mají rády, a já si pořád ještě zvykal na to, že jim to můžu říkat taky.

Hallie se ke mně z jedné strany přitulila, zvedla kolena a bolestivě mi je zaryla do boku. Luna, spící na druhé straně, se překulila, plácla mě rukou do hrudníku

a nakopla mě. Ale obě pořád dýchaly, což znamenalo, že se mi další den podařilo udržet ty dva človíčky naživu.

A to pro mě bylo vítězství.

♥ ♥ ♥

Probudil jsem se před budíkem a opatrně vyklouzl z postele, aniž jsem probudil holky, což vyžadovalo taktické plížení a kontrolu dechu, jakou jsem potřeboval i při výcviku na odstřelovače. Dnešek měl být ale hektický a já si chtěl v klidu před bouří vypít aspoň jeden hrnek kávy. Naposled jsem se na ně podíval, potichu si oblékl tričko a vyměnil si tepláky za džíny.

V kuchyni jsem zastrčil kapsli do kávovaru, a zatímco se vařila káva, dobalil jsem krabici s kuchyňským náčiním. Nájem mi končil až na konci týdne, takže jsem ještě nemusel vyklidit úplně všechno, ale chtěl jsem toho za dnešek stihnout co nejvíc. Můj švagr Justin, který se mnou pracoval na směně, mi měl ráno pomoct převézt všechny velké věci – ne, že by jich bylo mnoho. Podle plánu jsem měl dcery vysadit u Justina doma a pak dojet pro nákladňák. Bree, moje mladší sestra, je měla dovézt později.

Zatímco dívky spaly v mojí ložnici, svlékl jsem jejich postele a povlečení nacpal do velkých odpadkových pytlů. Potom jsem odtáhl matrace a popadl šroubovák, abych sundal čela z rámů. Prádelník, který u mě v bytě používaly, už byl prázdný a obě měly připravený sbalený kufr. Oblečení na dnešek měly položené na komodě.

Ještě jednou jsem zkontroloval, že nic nezůstalo v kumbále, a pak jsem uslyšel, jak se došouraly do pokoje.

„Už je čas vstávat?“ zeptala se s nadějí v hlase Luna a poškrábala se na břiše.

„Ano," přisvědčil jsem. „Oblečte se a cestou k tetě Bree se stavíme na donuty."

„Máma nám donuty nedovoluje," opáčila.

„Máma tady, do prdele, není," ozvala se Hallie.

„Hej!" propálil jsem svou starší dceru přísným pohledem. „Pozor na pusu."

„Ale ty nadáváš pořád."

„Protože jsem nabručenej starej chlap a mám na to právo."

Hallie si zapřela ruce o hubené boky. „Jak to, že máma říká, že je pořád mladá, a ty zase, že jsi starý, když je vám oběma třicet čtyři?"

„Máma tvrdí, že je mladá?" zeptala se překvapeně Luna, zatímco si stahovala noční košili.

„Ano," odpověděla Hallie a všimla si matrace, kterou jsem opřel o zeď. Plnou rychlostí se rozběhla a odrazila se od ní. „Minulý týden, když nám oznámila, že se s Brycem budou brát, jsem jí řekla, že jsem si nemyslela, že nevěsty můžou být tak staré. A ona prohlásila, že je jedno, jak jsou nevěsty staré, prý stačí, když věří na šťastné konce."

Při zmínce o Naomině příteli, boháči, se kterým jsme chodili na střední a kterého jsem nikdy neměl moc v lásce, jsem si odfrkl. Z pomyšlení, že ten hajzl uspěje tam, kde jsem já selhal, jsem chtěl do něčeho praštit.

A co se týče šťastných konců, tak jim přeju hodně zkurvenýho štěstí.

„A co ty, tati?" zeptala se Hallie a znovu se vrhla proti matraci.

„Co se mnou?"

„Věříš na šťastné konce?"

„Ne." Podal jsem Luně ponožky a v tu chvíli jsem si všiml, že má ve vlasech nalepenou žvýkačku. Zamračeně

jsem si prohlížel zbytky hubba bubby, kterou si holky vyprosily včera v obchodě.

„Proč ne?“

Podrážděně jsem se k ní otočil. „Protože většina dospělých z pohádek vyroste, jakmile přestane myslet jako děti. Já jsem jedním z nich.“

Hallie se zaškaredila. „To je hloupost. Nikdo přece není moc starý na štěstí.“

„Nech to plavat.“ Hodil jsem Hallie kraťasy a tričko. „Obleč se, já musím najít nůžky. Jestli Luně z vlasů nedostanu tu žvýkačku, budu jí je muset ustřihnout.“

Luna zalapala po dechu a oběma rukama si zakryla blonďaté lokny. „Ne! Posledně jsi je ostříhal dozubata a máma na mě ječela, protože bych žádnou žvýkačku mít neměla. A ty jsi to měl vědět.“

„Promiň.“ Zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Tentokrát to udělám líp.“

„Slibuješ?“ Obezřetně si mě prohlížela a nechtěla si odtáhnout ruce od hlavy.

„Ano.“

„Donuť ho přísahat na malíček,“ řekla Hallie a navlékla si kraťasy.

Podal jsem jí malíček a Luna ho chytila svým maličkým prstíkem. „Přísahám, že tentokrát se budu víc snažit,“ pověděl jsem jí. „A ty slib, že přestaneš žvýkat žvýkačky a u toho si jíst vlasy.“

Rozesmála se. „Slibuju.“

♥ ♥ ♥

Krátce po osmé jsem vyhnal děti ven ze dveří. Měli jsme jen malé zpoždění. Sice se nemohly dočkat, až se přestěhujeme do nového, ale i tak dovedly zdržování na

úroveň olympijského sportu. Dobrých dvacet minut jsem se pokoušel vyprostit žvýkačku z Luniných vlasů, načež jsem to přece jen vzdal a ustřihl je. Potom Hallie nemohla najít svoji penci pro štěstí. Když jsme obrátili celý byt vzhůru nohama a já jí otřel slzy – „Ale ty jsi mi tu penci dal pro štěstí vloni v můj první školní den a já ji potřebuju i na tenhle školní rok, jinak to nezvládnu!“ –, slíbil jsem jí, že se později vrátím a budu ji hledat, ale že teď už musíme jet, abychom včas vyzvedli náklaďák. Pořád ještě vzlykala, zatímco jsem je popoháněl ven na parkoviště, kde Luna zakopla o kus uvolněného asfaltu a sedřela si koleno.

Teď už brečely obě.

Lunu, která kvílela bolestí, jsem odnesl zpět dovnitř a Hallie nás v závěsu následovala. Kvůli krvavému kolenu na chvíli zapomněla na svou ztracenou penci.

Posadil jsem Lunu na kuchyňský pult, očistil jí koleno a prohrabával se krabicí označenou slovem KOUPELNA, dokud jsem nenašel náplasti.

„Tyhle jsou obyčejné,“ fňukala Luna žalostně nad mými béžovými náplastmi. „Máma má růžové s Hello Kitty.“

Zaťal jsem zuby. „Chceš jet k mámě, aby nám jednu dala?“

„Stihli bychom i tak ty donuty?“

„Asi ne.“

Holky si vyměnily pohled. „V tom případě mi dej tu obyčejnou,“ ustoupila Luna. „Ale nejdřív na ni dej pusu.“

Políbil jsem náplast a ona se zachichotala. „Ne na tu náplast, tati. Na moji bolístku.“

Sklonil jsem se, dal jí pusu na odřené koleno a potom jsem ho jemně překryl nudnou béžovou náplastí. „Koupím v obchodě nějaké lepší, ano?“

„Dobře. Zeptej se mámy, odkud má ty s Hello Kitty," nařídila mi, když jsem ji sundával z pultu.

„Budu na to myslet."

O dvacet minut později jsme jeli za mou sestrou, jedli donuty s polevou a kývali hlavami do rytmu rocku, kterému dcery říkaly „tátova hudba". Podíval jsem se na ně ve zpětném zrcátku a jako vždycky mě napůl ohromilo, že tam doopravdy sedí – skutečně jsem *otec*? –, a zcela mě převálcovalo to, jak moc je zbožňuju. Napadlo mě, že bych při pohledu na ně jednou mohl dostat infarkt. Byl to tak silný pocit.

Hallie měla tmavé vlasy a hnědé oči po mně a taky byla tvrdohlavá a měla prořízlou pusu jako já. Po Naomi zdědila drobné pihy na nose a neúprosnou potřebu se vyptávat. Luna byla zevnějškem celá po matce, od blonďatých kudrn až po ďolíčky na tvářích, ale vždy byla mnohem pohodovější a pokaždé se smála mým vtípkům.

Ztišil jsem hudbu. „Takže, jak jsem si dneska ráno vedl?" Tohle byla další hra, kterou milovaly – dávaly mi body podle toho, jak dobře jsem to s nimi zvládl. Vymyslel jsem ji, abych je rozptýlil, když se jim krátce po našem rozchodu stýskalo po mámě. „Na deset, že jo?"

„Deset asi ne," řekla Hallie. „Myslím, že bychom ti měly strhnout bod za to, že jsi Luně ustřihl vlasy."

„Ale to bylo kvůli *její* žvýkačce," hájil jsem se.

„I tak. A taky se ztratila moje pence pro štěstí."

„*Ty* jsi ji ztratila!"

„A neměl jsi náplasti s Hello Kitty," přidala se Luna a otřela si ruce o tričko.

„To jsou tři věci," počítala Hallie. „A deset mínus tři je sedm."

„Sedm z deseti?" Potřásl jsem hlavou. „To snad ne. Potřebuju přinejmenším osm."

„Dovolil jsi nám spát ve své posteli," připustila Hallie. „Za to bychom ti asi mohly jeden bod přidat."

„A další ti dáme za jízdu v naklaďáku!" ozvala se Luna.

„Hmmm." Předstíral jsem, že jejich nabídku zvažuju. „Takže bych dostal devět z deseti?"

„Ano," odpověděly jednohlasně.

„Fajn. Ale celou dobu budu pouštět svoji hudbu." Zesílil jsem písničku od Aerosmith a stáhl okénka.

Devět z deseti, to nebylo perfektní, ale pro mě to bylo dobré dost.

Dvě

WINNIE

Jako všechny holky na světě mám ráda dobře stavěné chlapy, ale nikdy jsem se *doopravdy* nepovažovala za voyeurku, dokud se do sousedního domu nenastěhoval někdo nový.

Ten den, zhruba kolem jedné – v sobotu –, jsem seděla na podlaze svojí ložnice a lakovala si nehty na nohou, když jsem na parkovišti zaslechla náklaďák s hlasitými brzdami. Okna jsem měla otevřená, a když motor vozu utichl, uslyšela jsem dva mužské hlasy.

Vzbudilo to mou pozornost, a tak jsem po patách došla k oknu. Odstrčila jsem záclonu, vyhlédla ven a spatřila dva svalnaté muže v džínách a tričkách, jak rolují zadní dveře náklaďáku a sklápějí rampu.

Jednoho z nich jsem poznala – toho vysokého s kšiltovkou na hlavě, tmavým strništěm na bradě a šedým tričkem. Včera odpoledne, když jsem po práci parkovala před domem, jsem ho viděla vycházet ze sousedního domu. Koncová řadovka byla prázdná už několik měsíců, ale nedávno ji někdo koupil – třeba byl tohle nový

majitel? Hned bych se mu šla představit, ale zdálo se mi, že pospíchá. Jen mým směrem rychle kývl, skočil do zaprášeného staršího černého SUV a odjel pryč.

Byl to ale nepopiratelně ten samý chlap. Ze svého místa jsem nemohla pořádně odhadnout, kolik mu je – možná kolem třiceti? –, ale byl vysoký, ramenatý a bicepsy se mu nadouvaly pod rukávy trička. Houkl něco na svého kamaráda a já si povšimla, jak má drsný, hluboký hlas.

Zvědavě jsem se dívala, jak ti dva vykládají z nákladáku nábytek. Moje hnědo-bíle mourovatá kočka mě šťouchla čumáčkem do kotníku, jako by se na něj taky chtěla podívat.

„Ani se ti nedivím, Prasátko," řekla jsem a sklonila se, abych ji podrbala za ušima. „Je sexy, i když nevypadá dvakrát přátelsky."

Ten chlápek se ani jednou neusmál. Pohyboval se rychle a účelně, jako by nechtěl ztrácet čas. Ani si moc nepovídal se svým kamarádem. Jeho zaťatá čelist, široká hruď a nevrlé chování mě však zaujaly – a zaujalo mě i jeho tričko s nápisem TCFD.

Hasičská zbrojnice Traverse City?

Okamžitě jsem si představila, jak mě vynáší ze žhnoucího pekla, v něž se proměnil hořící komplex Woodland North. Obličej by měl zčernalý sazemi a já bych se ho rukama držela kolem pevného krku. Sotva by mě v bezpečné vzdálenosti od požáru jemně postavil na zem, honem by se vrátil zpátky, aby zachránil Prasátko. Ven by vyběhl těsně před tím, než by se náš konec budovy zřítil.

Do pěti minut jsem se do něj už napůl zamilovala.

„Vsadím se, že je to jeden z těch týpků s tvrdým zevnějškem a měkkým nitrem," básnila jsem. „Ten typ člověka, který se chová drsně, ale pod svou zbrojí skrývá velké srdce. Zvíře, které jen čeká na svou krásku!"

Prasátko zamňoukala, jako by souhlasila – nebo to možná mělo být varování.

Tohle je totiž můj největší problém.

Myslím si, že umím lidi odhadnout, ale ve skutečnosti si umím jen stavět vzdušné zámky. Dovoluju, aby mi moje představivost chlapy přikrášlovala, místo toho, abych viděla, jací doopravdy jsou. Není to tím, že by mě nějak bavilo nechávat si lámat srdce – přestože to je častým výsledkem mých eskapád –, ale protože jsem beznadějná romantička a neumím se držet zpátky.

Dokonce pro to existuje název – emofilie.

Zní to jako nemoc, že jo? Jako něco, co máte v krvi. Moje terapeutka mi však řekla, že je to vlastně osobnostní rys. Znamená to, že se do lidí zamiluju rychle, snadno a často. Rozdávám své nejhlubší, nejzranitelnější city všem okolo jako popkorn v kině.

Tady je moje srdce, pane. Chcete ho s máslem a solí?

Pokud vím, jsem taková odjakživa. Na základní škole moje nejlepší kamarádka Ellie říkávala, že se jí nějaký nový kluk *líbí*, ale já hned prohlásila, že jsem potkala kluka, za kterého se provdám. Na střední moje kamarádka zapsala jméno kluka, do kterého se zakoukala, do našeho tajného bloku, zatímco já pojmenovávala všechny děti, které jsem chtěla mít s tím roztomilým klukem, vedle něhož jsem seděla na občance. Když jsme šly do obchodu vybírat šaty na maturitní ples, vyzkoušela jsem si přinejmenším šestery svatební, protože jsem si byla jistá, že s mým tehdejším přítelem spolu budeme navždy – přestože jsme spolu chodili jen asi měsíc.

Samozřejmě se se mnou rozešel těsně před odjezdem na vysokou, a tak jsem kvůli němu první měsíc na Michiganské státní univerzitě proplakala.

Dokud jsem se bláznivě nezamilovala do Andrewa z Wisconsinu, který studoval agronomii a chtěl se vrátit domů a převzít rodinnou mléčnou farmu. Po zbytek prváku jsem básnila o našem společném životě na farmě, kde bych každé ráno dojila naše krávy a pak bych se vracela domů a kuchtila vafle pro všechny hosty ubytované v našem penzionu. Můj vysněný život byl jako z pinterestu, všechny moje farmářské oblečky byly rozkošné, stejně jako našich šest farmářských dětí a dva farmářští psi.

Z Andrewa se ale bohužel vyklubal nenapravitelný sukničkář, a tak se všechny moje přehnaně optimistické představy o rustikálních šatech a plavovlasých batolatech na prérii rozplynuly spolu s mými romantickými nadějemi.

Mé naděje však byly přelétavé a v průběhu vysoké školy jsem se stihla šíleně zamilovat ještě přinejmenším třikrát. V posledním ročníku jsem se dokonce zasnoubila – se čtvrťákem z oboru finančnictví, který se chystal pracovat na Wall Street.

Sklopila jsem zrak ke své levé ruce, na níž jsem přesně šest týdnů nosila diamantový prsten. Tak dlouho totiž Merrickovi trvalo, než si to rozmyslel a rozhodl se odjet beze mě. Ellie i obě moje starší sestry mě ujišťovaly, že jsem se vyhnula kulce, protože Merrick byl majetnický, náročný a samolibý. Věděla jsem, co tím holky myslí, ale jeho sebevědomí mi i přesto připadalo přitažlivé.

Ovšem to, jak mě podváděl, už se mi nezamlouvalo. Dokonce mi na rovinu řekl, že ještě není připravený mít po zbytek života sex jen s jednou ženou, a už vůbec ne, když se chystá do New York City, kde nepochybně budou zástupy sexy modelek.

Hajzl.

A tak jsem se nepřestěhovala do Velkého jablka, ale zpátky do severního Michiganu, pořídila jsem si kočku a začala pracovat na Cloverleighské farmě.

To bylo skvělé – Cloverleighskou farmu, kterou vlastnila rodina Sawyerových, jsem vždycky měla ráda. V podstatě jsem na ní vyrostla, protože můj táta tam pracoval jako finanční ředitel, a když mi byly teprve čtyři roky, oženil se s tou nejmladší z pěti Sawyerových sester – s Frannie, mojí úžasnou nevlastní mamkou, která mě vychovala.

Penzion byl umístěn v nádherném, elegantním, staromódním sídle, měl dvacet pokojů pro hosty, bar a restauraci a taky úchvatnou vstupní halu se stropem jako v katedrále, širokým schodištěm a obrovským krbem, ve kterém v zimě vždycky hořel oheň, takže tam bylo teplo a útulno.

Na pozemcích se nacházelo i vinařství a taky se tam pořádaly svatby. A to všechno obklopovaly celé hektary vinic a sadů. Ještě pořád tam stála i stará červená stodola, ve které jsem si spolu se sestrami hrála po mnoho letních odpolední, zatímco táta pracoval.

Oficiálně se moje pracovní pozice nazývala specialistka na pohostinnost, což znamenalo, že jsem dělala trochu ode všeho. V létě jsem pořádala týdenní tábory pro děti, organizovala večery s živou hudbou pod hvězdami na terase před vinařstvím a pomáhala při degustacích na farmě i jinde a taky se svatbami, kdykoliv moje sestra Millie potřebovala další pár rukou – pracovala tam jako organizátorka akcí. Občas jsem zaskakovala i na recepci a párkrát jsem obsluhovala na baru.

Rodiče mi pomohli koupit si tuhle řadovku necelých deset minut od domu, v němž jsem vyrostla. Pořád v něm bydleli s mými dvěma nejmladšími sestrami – dvojčaty

Audrey a Emmeline, které se narodily pár let po tom, co se táta oženil s Frannie. Teď jim bylo šestnáct let a vídala jsem je každou neděli na rodinné večeři.

Byla jsem tady šťastná, přestože jsem ještě nenašla to, co bych v životě opravdu chtěla dělat.

Na podlaze, kde jsem před chvílí seděla, mi začal vibrovat telefon. Odtrhla jsem se od okna a došla pro něj. Displej hlásal, že mi volá Ellie. Přijala jsem hovor a došourala se zpátky k oknu.

„Haló?“

„Ahoj. Co zrovna děláš?“

„Lakuju si nehty a šmíruju svého sexy souseda.“

Zasmála se. „Nevěděla jsem, že máš sexy souseda.“

„Až dodneška jsem ho neměla. Právě se sem stěhuje.“ Dívala jsem se, jak z rampy snáší velkou kartonovou krabici. „Nebo mi sexy aspoň připadá. Ale je těžké to odhadnout, protože ho očumuju z okna v prvním patře.“

„Jak vlastně vypadá?“

„Vysoký, snědý a zádumčivý.“

„Fíha. Pověz mi víc.“

„Na sobě má tričko s nápisem TCFD. Hodně těsné tričko.“

„Hasič! Kolik mu je asi let?“

„Netuším. Zhruba třicet?“ Dívala jsem se, jak se vrací k nákladáku, zastavuje se a nadzvedává si kšiltovku, aby si předloktím otřel pot z čela. Zadrhl se mi dech. „Zrovna si sundal kšiltovku.“

„A?“

„Jo, fakt je sexy.“

„Je tam s ním nějaká manželka nebo přítelkyně?“

„Žádnou jsem neviděla.“

„No tak na co vlastně čekáš? Jdi se s ním seznámit.“

Najednou zvedl oči mým směrem a já odskočila od okna. „Do prdele. Zrovna mě přistihl, jak ho okukuju jako Gladys Kravitzová."

„Jaká Gladys?"

„Gladys Kravitzová! Ta sousedka z *Bewitched*, která pořád postává u okna a všechny špehuje."

„Co je, krucinál, *Bewitched?*"

„Je to klasický sitcom! Dívám se na něj, když je mi pod psa. Ty jsi ho nikdy neviděla?" Abych se zbavila pokušení, odešla jsem do kuchyně v přízemí.

„Ne, já se koukám na *Přátele*, když mi je mizerně, stejně jako všichni ostatní, kterým není devadesát. Poslouchej, není divné být přátelská k novému sousedovi. Jdi ho pozdravit a přivítat. Dones mu koláč nebo tak něco." Zasmála se. „Ale ne, že se do něj zamiluješ. Dej tomu aspoň týden."

„Haha." Otevřela jsem lednici a zírala do ní v naději, že třeba najdu nějaký zapomenutý koláč. Jenže jediná sladkost, kterou jsem tam měla, bylo napůl snědené čokoládové Frosty ze včerejška, z něhož trčela plastová lžíce. Nemyslela jsem si, že by to byl zrovna dobrý dárek na uvítanou. „Jenom se mě snažíš pokoušet, abys vyhrála svoji sázku."

„Tu sázku vyhraju tak jako tak," prohlásila sebevědomě. „Nemůžu uvěřit, že jsi ji vůbec uzavřela."

Já upřímně taky ne. Muselo to být tou vodkou.

Před třemi měsíci – hned po tom, co skončily moje zásnuby – jsme si s Ellie zašly na skleničku a já jí oznámila, že se vzdávám mužů.

Ellie se rozesmála. „Cha! Nevydržíš ani šest měsíců."

„Chceš se vsadit?" Vyzvala jsem ji, kopla do sebe druhé martini a olízla vodku z poslední olivy na bambusovém párátku.

Pozvedla na mě jedno obočí. „Je květen, Winifred. Myslíš, že se zvládneš až do *listopadu* nezamilovat? *Ty*?“

„Určitě,“ odpověděla jsem a škytla.

„Přiznávám,“ pověděla mi teď do telefonu Ellie, „že jsem si myslela, že to nedáš ani do čtvrtého července.“

„Vidíš?“ naparovala jsem se, přestože jsem obvykle byla ráda, když jsem státní svátky trávila s nějakým partnerem. A taky dny pracovního klidu. Vlastně jakékoliv významné dny.

„Ale už se blíží podzim,“ řekla vemlouvavě. „A s ním i počasí na mazlení.“

„To je jedno.“ Rychle jsem si nabrala lžíci Frosty a zavřela lednici. „Své city už mám pod kontrolou.“

„To ráda slyším. Ale jestli se zamiluješ před díkůvzdáním, tak mi to pořád dlužíš.“

Zachvěla jsem se. Nechtěla jsem jí to dlužit. „Nepochybuju, že to vydržím až do díkůvzdání. Vlastně, co kdybychom to protáhly až do Vánoc?“

„Do Vánoc?“ Vyprskla smíchy. „Teď už vážně blábolíš. O Vánocích jsi nechtěla být sama ani v sedmé třídě.“

„No, teď mluvíš se zbrusu novou Winifred. A já jsem naprosto schopná se *nezamilovat* – dokonce i do svého nového sexy souseda hasiče.“ Jenže jsem patrně nebyla schopná hledět si svého, protože jsem se rozhodla jít se podívat, jestli mi nepřišla pošta.

Otevřela jsem vstupní dveře, mrkla se do poštovní schránky a pak stočila pohled k parkovišti. Stál vedle náklaďáku a hleděl do telefonu.

A tehdy jsem spatřila dvě malé holčičky, které vyskočily z minivanu a rozběhly se k němu. „Tati!“

Triumfálně jsem se usmála. „Víš co?“ zašeptala jsem. „Není svobodný, takže je to jedno. Zrovna přijela jeho manželka s jejich dvěma dětmi – vlastně hned čtyřmi.“

Dívala jsem se, jak z auta vystupuje tmavovláska a pomáhá z auta batoleti, načež vyndala i miminko v sedačce.

„*Čtyři* děti?“

„Jo. Dvě holky, kluk a mimino.“ Ulevilo se mi, a tak jsem popadla svou poštu a vrátila se dovnitř. „Krize zažehnána.“

Ellie si povzdechla. „Zatraceně. Vážně chci, abys mi to dlužila.“

„To se nikdy nestane.“ Ale aspoň jsem se teď mohla se svým novým sousedem seznámit a spřátelit. Bylo pro mě snadné se zamilovat, ale *nikdy* ne do ženatých mužů. Abych se ukonejšila, nabrala jsem si další lžíci Frosty a vrátila ho do lednice. „Pořád chceš jít dneska večer se mnou?“

„Ano. Vlastně jsem ti právě proto zavolala. Co si mám vzít na sebe?“ Ellie byla můj doprovod na oslavu zásnub mého bratrance Chipa.

„Asi koktejlky,“ řekla jsem a zamířila do patra. „Určitě tam budou lidi v džínách, ale taky nějací líp oblečení.“

„Co si vezmeš ty?“

Došla jsem do svého pokoje a otevřela dveře skříně. „Přemýšlím o rozšířených tmavých džínách, topu s vázáním za krk a botách na podpatku.“

„Který top máš na mysli? Ten pruhovaný?“ Znaly jsme všechny svoje oblíbené outfity.

„Ano.“

„Dobře, tak já to vyřeším podobně. V kolik tě mám vyzvednout?“

„Večírek začíná v sedm,“ řekla jsem. „Tak možná ve tři čtvrtě?“

„Dobře. Co budeš dělat po zbytek dne?“

„Nic moc. Musím vyřídit pár věcí, ale kromě toho si budu jenom lakovat nehty a sledovat ty hezké lidi

odvedle.“ Nedokázala jsem si pomoct, opět jsem přešla k oknu ve svém pokoji a vyhlédla ven – ty dvě dívenky, které jsem prve viděla, pobíhaly sem a tam po nákladové rampě. „Možná vyzvednu i něco v Plum & Honey, až budu v centru, a donesu jim to. Vsadím se, že máminy cupcaky by těm holkám chutnaly.“

„Super nápad.“

„A co ty?“

„Dneska ráno jsme zahájili sklizeň, ale musela jsem se vrátit domů a upravit se, protože mě Mia poprosila, abych se odpoledne setkala s potenciálními novomanželi. Vůbec se mi do toho nechce, protože to není moje práce.“

Usmála jsem se. Ellie svou matku vždycky oslovovala křestním jménem, což ji dohánělo k šílenství. „Ale musí to být bezva, poznat lidi, kterým se splnila tajná přání. A pomoct jim uskutečnit jejich sny.“

„Podle *mě* to teda moc bezva není. Nevěsty jsou hrozné. I úplně normální ženy ztratí hlavu, když jim někdo na prst navlíkne prsten. Já se nikdy vdávat nebudu.“

„Jenom se ráda hádáš se svojí mámou.“

„Nemůžu si pomoct. Pořád se mě ptá, jaký mám životní *plán*.“

Povzdechla jsem si. „Tvoje máma odjakživa miluje plány.“

„A já jí pořád opakuju, že mým plánem je, aby propustili toho skvělého sklepmistra, kterého mají v Abelardu už patnáct let, a na jeho místo povýšili mě, protože je mi dvaadvacet a už všechno vím.“

„Solidní strategie.“

„Vlastně si myslím, že jenom čekají na to, až konečně vyklidím jejich pokoj pro hosty a vystěhuju se. A já jim pořád říkám, že pokud chtějí, abych si mohla dovolit podnájem, měli by mi víc platit.“

Ellie strávila skoro celý náš poslední ročník na jihu Francie, kde byla na praxi na vinici, kterou vlastní rodina jejího táty, a nedávno se nastěhovala zpátky domů. Uměla plynule francouzsky, protože její táta se tam narodil a na ni a její bratry vždy mluvil pouze svým rodným jazykem. Teď Ellie žila a pracovala u rodičů ve Vinařství Abelard na jen asi dvacet minut vzdáleném poloostrově Old Mission.

„Ell, zaručuju ti, že si můžeš dovolit vlastní byt," pověděla jsem jí. „Jenom to nebude nic tak nóbl jako ty pokoje pro hosty v Abelardu."

„Poslouchej, jak jsem už vysvětlovala Mie a Lucasovi, potřebuju žít takovým způsobem, na jaký jsem si navykla. Je přece jejich vina, že mě nepřipravili na nic horšího ne?"

Zasmála jsem se. „Nemyslím si, že to funguje zrovna takhle." Zaslechla jsem, jak mi v přízemí někdo ťuká na dveře. „Budu muset končit. Někdo je u dveří."

„Dobře. Uvidíme se večer."

Tři

WINNIE

Ukončila jsem hovor, honem seběhla ze schodů a přemýšlela, jestli to není jeden z mých nových sousedů. Na zdi u vstupních dveří viselo zrcadlo a já se do něj podívala.

Moje špinavě blonďaté vlasy, které jsem si dneska ještě nečesala, byly halabala stažené do culíku. Nebyla jsem nalíčená, a i když už jsem se převlékla z pyžama, můj outfit – ustřižené denimové šortky a bílý krátký top – nebyl zrovna ten, v jakém bych mohla udělat dobrý první dojem. Šortky byly obnošené a na tričku se skvěla skvrna od kávy. Navíc jsem byla bosá.

Člověk u dveří zaklepal znovu.

No co už – utáhla jsem si culík a otevřela dveře. Pak jsem se usmála, protože přes síťované dveře jsem uviděla ty dvě malé holčičky. Stály na mojí verandě bok po boku.

„No ahoj," pozdravila jsem a otevřela síťované dveře.

„Dobrý den," pozdravila ta vyšší. Měla tmavé vlasy stažené do dvou culíků po stranách hlavy – jeden

podstatně výš než ten druhý – a k tomu nádherné hnědé oči. Bylo roztomilé, jak mladší sestřičku držela za ruku. „Teď bydlíme vedle vás a napadlo nás, jestli třeba nemáte náplasti s Hello Kitty."

„Mám tady bolístku." Ta mladší – s rozcuchanými blonďatými kudrnami, jež jí rámovaly panenkovský obličej – zvedla jedno koleno. „Vidíte?"

Předklonila jsem se a prohlédla si tu červenou skvrnu. „Ale ne! Jak se ti to stalo?"

„Běhala jsem po parkovišti," řekla, jako by se za to styděla. „A pak mi na to táta dal náplast, ale já ji ztratila."

„Nebyla na ní Hello Kitty," objasnila tmavovlasá sestra. „Byla obyčejná hnědá."

„No, nevím, jestli mám nějaké náplasti s Hello Kitty, ale určitě tu něco vyhrabu." Pohlédla jsem za ně, ale neviděla jsem žádné dospělé. Náklaďák přeparkovali do zadní části parkoviště. „Můžete jít dál?"

Dívky si vyměnily pohled. „Myslím, že jo," odvážila se opatrně ta starší.

„Kde máte rodiče?"

„Nejsou tady," řekla blondýnka.

„Aha." Připadalo mi zvláštní, že je rodiče nechali samotné na novém místě – té starší ještě nemohlo být ani deset –, ale pobídla jsem je, ať vstoupí. „Dobře, tak co kdybyste šly počkat dovnitř? Já se jmenuju Winnie."

„Jůůů, jako medvídek Pú?" zeptala se ta menší, a i když jsem tuhle spojitost v dětství nenáviděla, jako dospělá jsem se naučila ji přijmout za svou. Obvykle mi to vykouzlilo úsměv na rtech a to bylo dobré.

„Přesně." Zazubila jsem se a ony vkročily dovnitř. „A dokonce mám i kočku, která se jmenuje Prasátko."

Jejich úsměvy se rozšířily. „Já jsem Hallie a tohle je Luna," řekla starší sestra.

„Můžeme si pohladit tvoji kočku?“ zeptala se Luna.

„Jasně,“ souhlasila jsem a vedla je chodbou dál. „Před novými lidmi se stydí, ale já moc dobře vím, kde se ráda schovává.“

Dívenky mě dychtivě následovaly do kuchyně, za níž se rozprostíral obývací pokoj. Skleněné posuvné dveře vedly na verandu za domem. „Je to tu stejné jako u nás,“ řekla Hallie a rozhlížela se. „Ale obráceně.“

„Myslím, že všechny domky v komplexu jsou stejné,“ vysvětlila jsem a lákala vystrašenou Prasátko z jejího úkrytu ve spíži. Hallie a Luna okamžitě klesly na kolena a vrkaly na ni. Prasátko se nakonec odvážila přijít tak blízko, že si ji mohly pohladit.

„Páni, očividně se jí hodně líbíte,“ řekla jsem a přehrabovala se v kabelce. Někde jsem v ní měla malou lékárničku a tušila jsem, že jsem si do ní někdy během letních táborů hodila i náplasti s princeznami.

„Máš rodiče?“ zeptala se Luna a rozhlížela se kolem.

Usmála jsem se, vytáhla lékárničku z kabelky a otevřela ji. „Mám, ale nebydlí tady.“

„Jsi vdaná?“

„Ne. Bydlím tu sama.“

„*Chceš* se provdat?“ zeptal se Hallie.

„Jednou jo.“

„Znamená to, že věříš na šťastné konce?“

Zasmála jsem se. „Copak na ně nevěří všichni?“

„Náš táta ne,“ odpověděla Hallie. „Ale já jo.“

„Já taky,“ přidala se Luna.

„Hele, co jsem našla!“ Vytáhla jsem růžovou náplast. „Není na ní Hello Kitty, ale je lepší než obyčejná, ne?“

Luna vzhlédla od Prasátka a usmála se. „Mnohem lepší. Můžu si ji vzít?“

Hallie sestru šťouchla.

„Prosím?“ dodala Luna a po zadku se ke mně přisunula blíž.

„Samozřejmě.“ Klesla jsem na kolena a opatrně jí náplast nalepila na odřené koleno. „Takže, kolik je vám vlastně let?“

„Pět.“ Luna zahýbala nohou a usmála se.

„Osm,“ řekla Hallie. „Letos půjdu do třetí třídy.“

„A já budu chodit do školy!“

„To je tak vzrušující!“ Vstala jsem a vyhodila obal od náplasti. „Máte i malého brášku, že jo? A nové miminko?“

Hallie a Luna se zatvářily zmateně. „Ne,“ řekla Luna. „Ale *chtěly* bychom miminko. Nebo křečka.“

„Myslela jsem, že jsem před domem viděla vaši mamku s malým chlapcem,“ namítla jsem. „A autosedačku pro miminko.“

„Byla tu naše máma?“ zeptala se Hallie a zkřivila obličej. Potom jí něco docvaklo. „Aha! To nebyla naše máma. To byla naše teta Bree. A ten kluk je náš bratranec Peter. Stejně jako to miminko. To se jmenuje Prescott. Jsou mu teprve dva měsíce.“

„Zrovna teď trávíme dva dny s tátou,“ vysvětlovala Luna.

„Dostává nás na dva dny v týdnu,“ objasňovala Hallie, „kvůli tomu rozvodu.“

„Aha.“ Přikývla jsem, když jsem to pochopila. Soucítila jsem s nimi. Moje máma nás opustila, když jsem byla ještě menší než Luna. Věděla jsem, jaké to je být dítě rozvedených rodičů. „Takže váš táta se stěhuje sem?“

„Ano.“ Hallie si povzdechla. „Máme tátu rády, ale zrovna teď je hrozně nabručený, protože se ulomila jedna noha gauče a on si nemůže dovolit nový, takže musí najít svoje nářadí a opravit ho. Proto jsme ho nechtěly prosit o další náplast.“

„Bývá nabručený často," dodala Luna. „A taky dost chrápe."

Zasmála jsem se. „To dělá spousta tátů."

„A taky je fakt chlupatý a strašně moc nadává," oznámila Hallie.

Její malá sestřička to potvrdila přikývnutím. „Tvrdí, že to je tím, že byl u SEALs."

„Ale ne jako tuleň v mořském světě," objasnila honem Hallie. „Byl ten, co nosí uniformu. Ale umí vážně hodně dobře plavat."

„Víte co?" usmála jsem se na ně. „Můj táta nás taky chvíli vychovával sám a taky hodně nadával."

„Byl u SEALs?" zeptala se Luna.

„Ne, ale byl mariňák," řekla jsem. „A vždycky nám říkal, že kdo je jednou mariňák, ten je mariňák navždycky, takže se s jeho nadáváním musíme smířit."

„Dohánělo to tvoji mámu k šílenství?" zajímala se Hallie. „Tu naši to vážně štve."

„Nemyslím si, že o tom věděla," řekla jsem opatrně, „ale měla jsem i sestry a víte, co jsme udělaly?"

„Co?" zeptaly se.

„Vyrobily jsme pokladničku, a kdykoliv řekl sprosté slovo, musel do ní dát peníze."

„Kolik?" chtěla vědět Hallie a vykulila tmavé oči.

Pokrčila jsem rameny. „To záleželo na tom, co řekl. Za většinu slov to bylo padesát centů."

„Náš táta hodně často říká to slovo na P," špitla Luna a podívala se na kočku, jako by se bála, že by se Prasátko mohla urazit.

„To slovo na P bylo za dolar," pověděla jsem jim.

Sestry si vyměnily potěšený pohled.

„A pak jsme se se sestrami střídaly a každý měsíc se rozhodovaly, jaké charitě ty peníze věnujeme. Když jsem

byla na řadě já, vždycky jsem vybrala nějakou, která se starala o zvířata.“

„Náš táta říká, že tu je bazén,“ ozvala se vzrušeně Hallie a změnila téma rychlostí blesku, jak to umí jen malé děti. „Víš, kde je?“

„Ano.“

„Ukážeš nám ho?“

Zarazila jsem se. „Ano, ale myslím, že bychom se měly nejdřív zeptat vašeho táty, jestli tam můžeme jít.“

Při rázném zabušení na hliníkový rám dveří jsme všechny nadskočily a Prasátko utekla zpátky do spíže.

„Vsadím se, že to je táta,“ prohlásila Hallie. „Neřekly jsme mu, že půjdeme sem. Možná se bude zlobit.“

Rozčileně jsem si pospíšila z kuchyně ke vstupním dveřím, kde jsem přes síťované dveře spatřila jeho hrozivou mužnou siluetu – široká ramena, silné paže, úzký pas. Otevřela jsem dveře a zjistila, že je vážně tak pohledný, jak jsem si myslela.

A očividně rozzlobený.

Jeho tmavé oči byly plné obav, obočí měl svraštělé a čelist zaťatou. „Omlouvám se, že vás obtěžuju, ale neviděla jste…“

„Tati!“ Luna vyběhla z chodby a Hallie hned za ní.

Při pohledu na své holky mu mírně povolila ramena a i napjatý výraz se stal přívětivějším. „Nemůžete mi takhle utíkat. Nevěděl jsem, kde jste.“

„Promiň,“ řekla kajícně Luna. „Potřebovala jsem novou náplast.“

„A nechtěly jsme se ptát tebe, protože už jsi bručel nad tím gaučem,“ přidala se Hallie.

„Hej, to se rýmuje. Bručel a gaučem.“ Luna se na starší sestru obdivně usmála. „Táta *bručel* nad tím *gaučem*, dobré, ne?“